

Suveränt solo om ordets makt

17 maj 2012 kl 14:28

DANS

IT'S GOING TO GET WORSE AND WORSE AND WORSE, MY FRIEND

Av, med: Lisbeth Gruwez

Moderna dansteatern, Skeppsholmen

Musik, ljud: Maarten Van Cauwenberghe

Blicken är riktad mot oss, handen som mjukt men bestämt sveper över den omgivande luften uttrycker full kontroll, nästan som hos en flamencodansare. Om man kan tala om en retorisk kropp, så är det en sådan som intar scenens skarpa ljusruta i dansaren Lisbeth Gruwez korrekt klädda gestalt. Under 45 minuter gör hon en studie i ordets makt, fast uttryckt genom en distinkt koreografisk form i ett solo utan en enda död sekund.

Både Lisbeth Gruwez och samarbetspartnern Maarten Van Cauwenberghe, som står för det genomtänkta musik- och ljudarbetet, har bland annat arbetat med den belgiske mångkonstnären Jan Fabre innan de bildade eget 2007.

Solot It's going to get worse and worse and worse, my friend är inspirerat av den amerikanske tv-predikanten Jimmy Swaggarts salvelsefulla framträdanden. Men under föreställningen, där Swaggerts tal reducerats till en sönderklippt rytm, kommer man också att tänka på Charlie Chaplins Hitlerparodi i Diktatorn och Peter Sellers lågexplosive Dr Strangelove.

Lisbeth Gruwez rör sig nämligen från de behärskade gesternas inbjudande tilltal, via ett alltmer tvångsmässigt behov av att understryka och övertyga med repetitiva och accelererande ryckiga rörelser, till ett extatiskt tillstånd som får kroppen att levitera – eller åtminstone hoppa som en lealös docka innan luften helt går ur.

Det är tragiskt, men samtidigt både komiskt och obehagligt att åse denna obönhörliga transformation. Hon är domptören som dras med av sin egen övertygelse; en inte obekant maktgestalt som ständigt återuppstår i den politiska eller religiösa fanatismens mylla.

Det spännande här är att den ordlösa konstarten dans illustrerar talets underliggande natur. Greppet knyter an till det tidiga 1900-talets modernism, då dansare, konstnärer och filosofer intresserade sig för sambandet mellan kropp och själ, hur kroppen kanske var mer komplex och sannare än orden. Även om Gruwez förhåller sig mer avskalat till det

Läsarnas snittbetyg

2 betyg med 6 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

fenomen hon undersöker, kan man även associera till en motståndskoreograf som Kurt Jooss, vars Gröna bordet var en appell för fred i 1930-talets Tyskland.

Retorik är enligt Aristoteles konsten att finna det som i varje situation är ämnat att övertyga. Gruwez övertygar och imponerar med sin suveräna, i varje gest precisa scennärvaro.

ANNA ÅNGSTRÖM Dansredaktör SvD
08-13 56 14 anna.angstrom@svd.se